

POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **M. R.**

skazanego z art. 190a § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 17 września 2024 r.,

zażalenia skazanego

na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego Wydziału VI Karnego - Odwoławczego
Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze

z dnia 31 lipca 2024 r., sygn. akt WKK 13/24,

o odmowie przyjęcia kasacji

p o s t a n o w i ł

1. **utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie,**
2. **obciążyć skazanego kosztami postępowania
zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

M. R. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 8 grudnia 2023 r., sygn. akt II K 1481/23, na karę grzywny w wysokości 200 stawek po 15 złotych każda, za to, że w okresie od 28 kwietnia 2020 r. do 28 marca 2023 r., na terenie województwa d., uporczywie nękał S. P., co istotnie naruszyło jej prywatność i wywołało poczucie zagrożenia, tj. za czyn z art. 190a § 1 k.k.

Wyrok ten zapadł na posiedzeniu, po uwzględnieniu przez Sąd uzgodnionego z oskarżonym wniosku prokuratora, wniesionego w trybie art. 335 §

2 k.p.k., o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy. W posiedzeniu nie wzięli udziału ani oskarżony, ani jego obrońca.

Wyrok Sądu Rejonowego, niezaskarżony przez żadną ze stron, uprawomocnił się z dniem 16 grudnia 2023 r.

W dniu 25 lipca 2024 r. M. R. złożył w Sądzie Rejonowym w Jeleniej Górze pismo zatytułowane „wniosek o kasację wyroku”, w którym kwestionował swoją zgodę na skazanie bez rozprawy i stawiał zarzuty wobec Sądu, jak i uczestników postępowania, wskazując, że to on jest pokrzywdzonym w tej sprawie.

Zastępca Przewodniczącego Wydziału VI Karnego - Odwoławczego Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze, zarządzeniem dnia 31 lipca 2024 r., sygn. akt WKK 13/24, na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 519 k.p.k. i w zw. z art. 429 § 1 k.p.k., odmówił przyjęcia kasacji, sporządzonej przez skazanego M. R., od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 8 grudnia 2023 r., sygn. akt II K 1481/23.

Zarządzenie to zaskarżył w całości M. R., podnosząc w zażaleniu, że żąda kasacji, ponieważ został pomówiony o „fikcyjne przestępstwo”, a wyrok skazujący zapadł w wyniku układu między prokuratorem a Sądem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Skarżący w żaden sposób nie odnosi się do treści zaskarżonego zarządzenia i podstaw odmowy przyjęcia do rozpoznania złożonej przez niego kasacji. W zażaleniu powtarza natomiast sformułowane wcześniej w „kasacji” twierdzenia o swojej niewinności i stronnictwie Sądu przy rozpoznawaniu jego sprawy.

Fakt, że skazany nie zgadza się z zapadłym rozstrzygnięciem, nawet jeśli wcześniej jego treść została z nim uzgodniona, nie oznacza jeszcze, iż przysługuje mu prawo do wniesienia kasacji.

Zgodnie z art. 519 k.p.k., kasacja jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, przysługuje stronie od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego

postępowanie. Aby strona zyskała prawo do wniesienia kasacji musi zatem wcześniej zaskarżyć wyrok sądu I instancji w drodze apelacji. W niniejszym postępowaniu taki fakt nie miał miejsca – M. R., korzystający zresztą z pomocy obrońcy z wyboru, nie wniósł apelacji od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 8 grudnia 2023 r., sygn. akt II K 1481/23. Tym samym nie może skutecznie domagać się kasacji zapadłego w jego sprawie orzeczenia.

Zastępca Przewodniczącego Wydziału VI Karnego - Odwoławczego Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze dostrzegł tę okoliczność i zaskarżonym zarządzeniem, na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 519 k.p.k. i w zw. z art. 429 § 1 k.p.k., słusznie odmówił przyjęcia sporządzonej przez skazanego kasacji.

Mając na uwadze bezdyskusyjną trafność zaskarżonego rozstrzygnięcia, należało utrzymać je w mocy, o kosztach postępowania odwoławczego orzekając zgodnie z treścią art. 636 § 1 k.p.k.

[PGW]

[ms]